

lobního nároku facere, tedy obligatio, při petitu »trpěti exekuci« jest předmětem nároku toliko patí. I kdyby žalobce tedy dosáhl stejného účinku oběma výroky, jde v každém z obou případů o různý druh žaloby.

Nepřevzal-li nabyvatel zatížené nemovitosti vůči zástavnímu věřiteli závazek, že bude (vedle anebo namísto původního dlužníka) osobně plnit závazek, pro který jest zřízena zástava, pak nemůže být žalován na placení, ani na placení pod exekuci jen do zatížené nemovitosti, nýbrž jen na to, aby exekuci do zástavy trpěl.

Nejde o hraní se slovy, ale o rozeznávání mezi účinkem, jehož se určitou žalobou dosahuje, a právní povahou právě této žaloby.

Dodatek soudního výroku »do 14 dnů pod exekucí« nelze totiž zaměnit za předmět žalobního nároku: jest to sankce rozsudková, stejná u různých žalobních typů. Odmyslí-li si glosator mé poznámky tuto rozsudkovou sankci od obou jím za hypotekární považovaných žalobních žádání, bude patrné, že jedno z těchto žádání jest povahy obligační. Žádáme-li však od obligovaného dlužníka zaplacení — jak dí redakční glosa — »pod exekucí vůbec«, pak jest zcela zbytečné k tomu dodati »zejména pod exekucí do nemovitosti té a té«.

Názor redakce je ovšem sdílen nejen rozhodnutím Vážný 11.646, ale i Vážný 12.018, leč nicméně není pro mne přesvědčivý. Neuman zastává názor opačný: »Bei dem nach § 81 zuständigen Gericht können zwar Klagen auf Geltendmachung des Pfandrechtes, nicht aber auf Zahlung der pfandrechtl. versicherten Forderung anhängig gemacht werden.«

Správný kumulovaný (§ 91 j. n.) petit zněl by: Žalovaná strana jest povinna trpěti exekuci k vymožení zástavního práva, váznoucího na nemovitosti, exekuci do nemovitosti této, jakož i zaplatiti (pohledávku)... Přisvědčuji glosatoru, že sled těchto žádostí není rozhodný, může tedy zníti též: Žalovaná strana jest povinna zaplatiti (pohledávku), jakož i trpěti exekuci k vymožení zástavního práva, váznoucího pro tuto pohledávku na nemovitosti té a té, exekuci do této nemovitosti... — Pro žaloby s oběma těmito petitivy bude urci dána podle § 95 j. n. příslušnost suďiště zatížené nemovitosti.

Většiny potřebné k přijetí zemědělského vyrovnání.

Podle § 50 vyr. řádu se vyžaduje k přijetí vyrovnacího návrhu, aby

s ním souhlasila většina věřitelů při roku přítomných nebo zastoupených, oprávněných hlasovati a aby úhrnný součet pohledávek všech věřitelů pro vyrovnání hlasujících činil nejméně $\frac{3}{4}$ všech pohledávek oprávněných k hlasování.

Podle odst. 2 téhož paragrafu může dlužník až do konce vyrovnacího roku žádati, aby bylo při novém roku znovu hlasováno, když aspoň jedna z těchto většin byla dosažena.

Tento předpis byl, pokud se týče většin, potřebných pro přijetí zemědělského vyrovnacího návrhu, podstatně změněn § 19 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. ve znění vlád. nař. č. 13/1937 Sb. z. a n. Žádá se souhlasu:

a) buď většiny věřitelů při roku přítomných nebo zastoupených, kteří jsou oprávněni hlasovati, a více než poloviny všech pohledávek věřitelů při roku přítomných nebo zastoupených,

b) nebo aspoň jedné třetiny věřitelů při roku přítomných nebo zastoupených, při čemž úhrnný součet jich pohledávek činí aspoň $\frac{2}{3}$ pohledávek věřitelů při roku přítomných nebo zastoupených, kteří jsou oprávněni hlasovati.

1. Kdy může žádati v zem. vyrovnacím řízení dlužník, aby byl vyrovnací rok odročen a aby bylo při odročeném roku znovu hlasováno, nechce-li svůj návrh zlepšit nebo není-li dalších náležitostí § 53 vyrovn. řádu?

Patrně tehdy, bude-li dosaženo a) buď aspoň třetiny přítomných nebo zastoupených věřitelů, souhlasících s návrhem bez ohledu na výši pohledávek, b) buď většiny součtu pohledávek věřitelů přítomných nebo zastoupených při roku bez ohledu na počet hlav.

Neboť dosáhne-li souhlasu i menšího počtu než poloviny věřitelů s úhrnem menším než polovina po-

hledávek, zbývá přece zkoumati, nebylo-li dosaženo alespoň jedné z druhé skupiny t. zv. »většin«. A tu stačí, bylo-li dosaženo souhlasu aspoň jedné třetiny hlasujících věřitelů. O jedné z obou většin mluví ovšem § 50 vyr. řádu. Jedna třetina není ovšem žádná většina v čistém slova smyslu, ale ustanovení § 50 vyr. řádu bylo nahrazeno ustanovením, v němž jsou upraveny dvě modalities pro dosažení přijetí návrhu. Na každou z těchto modalit nutno vztáhnout ustanovení § 50, odst. 2 vyr. řádu, takže i pojem »jedna třetina« bude pokládati za »jednu z obou většin«.

2. Sporná může být okolnost, lze-li stát čítati do počtu hlav věřitelů hlasujících i když při vyrovnacím roku zastoupen není, nebo nehlasuje-li jeho zástupce.

Podle doslovu § 19, odst. 2 vlád. nař. č. 76/36 Sb. z. a n. počítají se pouze pohledávky veřejných daní, dávek a poplatků, není-li stát zastoupen nebo nehlasuje-li, k pohledávkám, jichž věřitelé s vyrovnáním souhlasí. Zákon nevyslovuje tedy žádnou fikci, jako by hlasoval zástupce státu, nýbrž jen pohledávky státu na veř. daních, dávkách a poplatcích se počítají k pohledávkám, pro přijetí hlasujícím. Nebude tedy možno počítati nehlasující nebo nezastoupený stát do většiny hlav, nýbrž jen jeho pohledávky do většiny pohledávek.

Význam toho může být někdy rozhodující při malém počtu věřitelů dostavivších se k vyrovnacímu roku v zemědělském vyrovnání.

3. Podmínky pro přijetí zemědělského vyrovnacího návrhu jsou tedy proti podmínkám obyčejného vyrovnání tak mírné a lehké a přece procento přijatých zemědělských vyrovnání je tak nepatrné. V čem je příčina?

Podle našeho názoru spočívá chyba v základní myšlence, na níž je zbudováno zemědělské vyrovnání. Ač byl převzat pro provedení zemědělského vyrovnání vyrovnací řád ovšem s úchytkami podle vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n., přece materiálně má zemědělské vyrovnání jiný podklad.

Obecné vyrovnání spočívá hospodářsky na myšlence rovného sice, ale přece osobního prospěchu věřitelů. Neboť věřitel dlužníka vyrovnání ohlásivšího má většinou na vybranou, hlasovati pro přijetí vyrovnání, chce-li zachrániti aspoň nabízenou kvotu, nebo vehnati dlužníka do konkursu, kde patrně ztratí všechno. Věřitel, hledě na svůj vlastní prospěch, volí raději eventualitu přijetí vyrovnání.

V zemědělském vyrovnání naopak se žádá pouze od některých věřitelů zajištěných právem zástavním (kteří nejsou kryti $\frac{4}{5}$ odhadní hodnoty), aby slevili ze svých pohledávek, při čemž ovšem tito věřitelé nemohou viděti v přijetí vyrovnání žádného osobního prospěchu, naopak citelnou škodu, poněvadž nebude-li vyrovnání přijato, zůstanou jejich pohledávky nezkráceny a dále zajištěny právem zástavním. Žádá se tu od těchto věřitelů, kteří pravidelně rozhodují o přijetí neb nepřijetí návrhu, přílišná obět, apeluje se na jejich altruistický cit. Hospodářský řád náš však je naopak ovládán maximou individuálního hmotného prospěchu. Tato snaha po osobním prospěchu nutí tyto věřitele, aby se bez donucení nevzdávali svých nabytých práv a svého prospěchu a aby hlasovali proti přijetí vyrovnání.

K tomu přistupuje, že i věřitelé neknihovní stále doufají v plné zaplacení svých pohledávek, pokud má dlužník někdy značný nemovitý majetek, třeba předlužený. Potvrzují to zjevy, že u předlužených pachtýřů

zemědělských pozemků bylo zeměděl. vyrovnání hladce přijato, kdežto u nepatrných rolníků, ač nikoliv příliš předlužených, přijato nebylo.

Josef Havelka.

Ještě CPO a soudnictví.

1. Na straně 309, ročníku 1936/37 Právní praxe, upozornil soudní rada Dr. Josef Fiala na to, že civilní řád soudní umožňuje soudu z moci úřední odročiti rok, jestliže včasnému dostavení jedné neb obou stran nebo tomu, aby jednání mezi nimi bylo zahájeno, nebo v něm pokračováno, vadí překážka nepřekonatelná, nebo přece velmi značná, a zejména když by bez odročení některá ze stran utrpěla škodu nenahraditelnou (§ 134 č. 1 c. ř. s.). Připomínáme tento předpis ještě jednou, neboť v praxi opět se vyskytly pochybnosti při protileteckém cvičení.

2. Hůře jest na tom trestní řád, který podobného ustanovení nemá.

Podle § 274 tr. ř. může býti hlavní přelíčení odročeno, když obhájece obžalovaného nepřišel k hlavnímu přelíčení.

Podle § 276 tr. ř. může býti podle uvážení soudu odročeno hlavní přelíčení i tehdy, má-li soud za to, že pro vnější překážky jest potřebné nebo případné, aby se s přelíčením na čas ještě vyčkalo.

Ostatní důvody odročení nepřicházejí pro naši otázku v úvahu.

Nedostaví-li se však soukromý žalobce nebo jeho právní zástupce, platí při soukromé žalobě nevyvratitelná domněnka § 46, odst. 3 tr. ř., že soukromý žalobce ustoupil od stihání a řízení musí býti v takovém případě zastaveno dle § 259, odst. 2 ve znění zák. č. 209/1931. Právní účinky řečené domněnky nemohou býti žádným

způsobem odstraněny a nezáleží vůbec na tom, zda soukromý žalobce nebo jeho právní zástupce zmeškal hlavní přelíčení svojí vinou, či pro překážky vzniklé na př. protileteckým cvičením (sr. Vážný tr. 5501).

Soukromí žalobci v trestních věcech tedy musí na toto nebezpečí pamatovati a vyčkávati raději přímo u soudu, neboť by se snadno mohlo státi, že by jim dostavení při protileteckém cvičení bylo znemožněno. Na tyto okolnosti ovšem měl především pamatovati zákonodárce, když upravoval CPO.

Žádáme své čtenáře, aby nám svoje poznatky z praxe v posledním směru oznámili.

Nové daňové zákony.

I.

Zákonem č. 246/1937 byl prodloužen zák. č. 177/1931 ve znění zák. č. 120/1932 o přechodné přírážce k dani důchodové a k dani z tantiem a byla rozšířena jeho platnost.

Přechodná přírážka činí (podle sazeb stanovených zákonem z 15. VII. 1932, č. 120) 30—100% vyměřené daně důchodové při důchodech přesahujících 15.000 Kč. Nové jest zejména ustanovení o splatnosti této přírážky, která se řídí ustanovením § 269 zák. o př. d.

Přechodná přírážka byla vybírána k důchodové dani za berní roky 1930—1935, na berní rok 1936 se k důchodové dani nepřirážela, naproti tomu však podle zákona č. 226/1936 se vybírala k důchodové dani na berní rok 1937 (t. j. kalendářní rok 1936 ve smyslu novelisovaného čl. XVII. uvoz. zák. k zák. o př. d.) a nyní podle zák. č. 246/1937 vybere se též k dani důchodové na berní roky 1938—1940.